

Borgerrepræsentantskabet, dog saaledes, at Balleget stadfæstes af Kongen. Denne Grundtanke have ogsaa Alle ved Sagens tidligere Behandling været enige om, idetmindste i det Væsentlige. Dernæst er det med Hensyn til Forretningsordenen, og nærmest for at Overpræsidenten kan opfylde sin Pligt som Statens Tilsynsmand, fastsat, at der kan indføres en med Hensyn til de løbende, mindre betydningssfulde, Sager departemental Bestyrelse, saa at kun de vigtigere Sager forbeholdes den samlede Raadslagning i Magistraten. Med Hensyn til Forholdet mellem Magistraten og Borgerrepræsentantskabet, er der maastee den største Meningsulighed mellem de Mænd, der udgjorde den Commission, som behandlede Sagen. Den nuværende Regel er jo nemlig efter Communalanordningen af 1ste Januar 1840 den, at hvor der er Uenighed mellem Magistraten og Borgerrepræsentationen, der indstilles Sagen til Indenrigsministeriets Afgjørelse. Det er altsaa Regjeringen, som i alle, selv i de afgjort communale Anliggender, kan, naar der er Uenighed mellem de tvende Afdelinger af Repræsentationen, afgjøre Spørgsmaalet efter sit selvstændige Skjøn. Nogle af de Mænd, som behandlede Sagen, fastholdt i de fleste Sager denne Anskuelse, saaledes at Indenrigsministeriet altsaa skulde dømme i reent communale Anliggender Magistraten og Borgerrepræsentantskabet imellem, ikke i alle, men i de fleste og vigtigste Sager. Andre derimod vilde, at Borgerrepræsentantskabet skulde have den endelige besluttende Myndighed, naturligvis forudsat, at Overpræsidenten ikke paa Regjeringens Begjæring fandt det nødvendigt at bringe Sagen under høiere Afgjørelse, ikke af communal Interesse, men fordi Lovgivningsbestemmelser vare tilfældesatte, fordi Beslutningen var fordærvelig for Kommunen, eller af andre saadanne Grunde. Jeg skal endnu her bemærke, at den hele Afskillelse mellem den udoende og besluttende Myndighed let kan blive uklær; thi til Grund for enhver Udøvelse ligger der naturligvis en Beslutning. Den almindelige Sætning, at den besluttende Myndighed skal tilkomme Borgerrepræsentanterne, er naar den ikke undergives den fornødne Begrændsning, aldeles uklær; men naar man

stiller de to forskellige Meninger ligeoverfor hinanden, da er det, forekommer det mig, umiskjendeligt, at det, der ligger imellem, det Rette, er oversprunget. Det kan efter min Overbevisning ikke forsvares, ikke betragtes som stemmende med den i Grundloven neblagte Grundsætning om Kommunens selvstændige Bestyrelse af sine egne Anliggender under Statens Tilsyn, at Indenrigsministeriet i almindelige kommunale Sager dømmer den ene communale Autoritet og den anden imellem. Paa den anden Side er det neppe heller den for Borgernes Vel meest betryggende Form, naar en Majoritet i Repræsentantskabet alene endelig ved sin Beslutning kan endeligt afgjøre, hvad der fra det communale Standpunkt skal betragtes som det Rette. Det Naturlige, som ligger imellem disse to Forslag, synes at være det, at Magistraten og Borgerrepræsentanterne skulle enes, og hvis de ikke enes, saa har det sit Forblivende ved det Bestaaende; men ikke at Indenrigsministeren dømmer dem imellem, og ikke at Borgerrepræsentanterne decretere, hvad der skal ske; saa at Magistraten bliver uafhængig og afhængig. Dette er det væsentligste Punkt, hvori Udfæstet afviger fra begge de Forslag, som paa et tidligere Standpunkt ere gjorte. Den samme Grundtanke er gjenneført med Hensyn til Budgettet, og netop fordi Reglen er stillet paa den Maade, har Regjeringen ogsaa troet, at det ikke længere var nødvendigt, saaledes som man fra Borgerrepræsentanternes Side havde meent, at forbeholde Indenrigsministeriet Ret til at approbere Budgettet. Det synes ikke i og for sig at være nødvendigt; naturligvis maa Overpræsidenten beholde sin Ret og sin Pligt til at bringe Sagen ind, med Hensyn til Budgettet ligesom med Hensyn til alle andre Sager, for Regjeringen, hvis han finder, at en i communale Anliggender tagen Beslutning overskrider den Paagjældende tilkommende Myndighed, eller i anden Henseende er stridende mod Lovgivningen, eller at den gaar ud paa at træffe en fordærvelig Foranstaltning eller at negte Opfyldelsen af en Kommunen paahvilende Pligt. Som et væsentligt Moment skal jeg endnu fremhæve, hvorledes nogle af de Commissioner, som hidtil særskilt have været bestilte til at